



**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Deum nullius prædicati diuini titulo creata possibilia in se tanquam in medio nosse iuxta aduersariorum modum primum.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

semper & ubique debet posse absolute efficere, ut vera, & realis ipsius potentia sit, sed satis ad id habet, si aliquando, alicubi que ipsum edere possit, quia posse ut summissis constat ampliatur ad omnes temporis, & loci non solum aliquando existentis, sed & possibili differentias: patetque in materia prima, quae formarum omnium receptiva est, & tamen quamdiu unam habet reliquas, imò aequae earum vllam, nequit recipere, & in eadem potentia mea loco moritur, qua dum Matriti sum localem motum (adhuc secundum praedicata communia) nequeo Romae exercere: quod ipsum de tempore in ea opinione dicitur rationabilis, cum maior certe, & exploratior dependentia localis motus à loco, quam à tempore sit.

7. Iam vero, si nequit Omnipotentia, & idea divina realiter transcendentaliter ad creaturas posibles secundum praedicatum commune non repugnantia, siue possibilitatis referri, quin ad inferiora ipsorum, etiam indiuiduantia, praedicata referatur ut probatum est, atque ratione respectus huius Deus possiblea creata in se, tanquam in medio illa secundum rationem communem cognoscit: non solum secundum eam rationem, sed etiam secundum cuiusque, etiam indiuiduantes, differentias, in se tanquam in medio creata possiblea Deus procul dubio cognoscet, nec solum secundum praedicatum illud non repugnantia commune, id quod, & speciale tertiae Henrici Sententiae erat: & nos hic suscipimus impugnamus. Nam qua parte cum primis duabus respectum realem cuiusvis diuini praedicationi ad creatum aliquod praedicatum admittit, impugnationibus contra Superiores sententias mox subiiciendis atque patet ut illas expendenti, atque praedicato illi communi applicanti respiciendum fieri: qua etiam parte ob cuiusmodi respectum transcendentaliter (quarentis utraque conuenit) ad creaturas posibles aptum medium esse Deum in quo possiblea secundum id, quod in ipsis respicit, Deus ipse cognoscit, postmodum communibus utriusque impugnationibus reuertitur quae de possibilitate, vel impossibilitate in Deo vltus medij, ad aliud cognoscendum.

8. Sed aduertendum tandem est ex doctoribus, qui Deum in sua Omnipotentia, aliove intrinseco praedicato ex memoratis, tanquam in medio, creaturas posibles cognoscere affirmant, plerisque suam hanc conclusionem à respectu, siue relatione reali transcendentali praedicationi illius diuini ad creaturas, ratione cuius medium, in quo creaturas cognoscit sibi ipsi Deus sit pendere omnino velle: in his vero nonnulli eo etiam transcendentali respectu ad creaturas posibles ab omni praedicato diuino prorsus relegantes, nihilominus in se, tanquam in medio, creaturas posibles à Deo cognosci contendunt. Hi vero sunt. Arrubal. d. 30. cap. 2. & 3. Herize dispur. 5. cap. 3. numer. 19. Albiz d. 5. section. 4. numero 39. qui Deum vndique à creaturis possibleis omnino absolutam, tanquam à termino etiam, independentem asserente nihilominus Deum in se tanquam in medio creaturas cognoscere defendunt ut vidimus numero 1. His adnumeratur d. 30. metaph. sect. 15. num. 26. Deum omnino absolutum à possibleis creaturis earumve possibilitate docens, & tamen ipso tanquam in medio possiblea cognosci à Deo factur, quanquam de independentia Dei, & absoluteione Dei à possibilitate creaturarum nescio qua fide referatur, Soarez oppositum tories ex instituto docens. Adnumerandus etiam his venit Ruiz de Montoia, qui, etsi Deum transcendentaliter respectuum creaturarum ipsiusque reipsa connexionem esse defendat d. 5. de Scientia section. 2. & d. 10. sect. 4. numero 10. & section. 5. numero 9. tamen sect. 4. eadem ex eo respectu cognitionem creaturarum à Deo in seipso tanquam in medio à se citato loco asseritam pendere noluit, sicut Recentiores Complutenses memorati pendere nullatenus voluerunt.

CERTAMEN II.

Deum nullius praedicationi diuini titulo creata possiblea in se tanquam in medio nosse iuxta aduersariorum modum primum.

1. Conclusio contra duplicem modum defendendi eius contradictorium statuenda est: & primo contra modum primum communiorum: nempe, quia Deum respectibus realiter transcendentaliter est creaturarum possibileum ratione omnipotentiae suae, vel alterius cuiuspiam sui praedicationi, & sui cognitione ad illas cognoscendas necessario determinetur. Secundo vero contra modum secundum aliorum, qui affirmatiuum, conclusionem nostram huic negatiuae aduersam, independentem à respectu reali transcendentali Dei ad creaturas, connexionem ipsius (quouis titulo) cum illis defendunt memorati quae à nobis sunt certam. t. n. 8. ceterum praesentem conclusionem nostram vniuersim defendunt ex praefatis Theologis Sanctus Bonaventura in t. d. 35. art. 1. q. 1. Gabriel. art. a. concl. 2. Okam qu. 3. Scotus qu. 1. §. Ad ista, quos duces utraque Scotica, & Nominalis Schola sectatur: ex nostra vero Valquez d. 60. c. 2. & d. 50. de visione creaturarum à Beatis in verbo disputans, Becan. tract. 1. cap. 10. qu. 4. à n. 8. Alarcon. d. 2. c. 3. Arrubal. d. 30. & 31. Magnus meus Magister Didacus Daza manuscripto de Scientia d. 2. Conclusionem hanc summo ingenio suo (ut reliquas asserit suas) illustrans demum non admodum recentibus nostrae huius Tolerae Provinciae Magistris Dalmianis, plurimum, fuit constans sententia, & communis.

2. Iuxta primum igitur, & communem aduersae conclusionis tuendae modum probatur conclusio primosque, iuxta illum, eatenus solum Deum medium in quo cognoscendi creaturas posibles sibi ipsi esse posse, quatenus aliquod eius praedicationi intrinsecum realiter respectuum transcendentaliter est creaturarum possibileum, conexumve essentia sua cum illis: aut nihil Deo omnino intrinsecum realiter transcendentaliter respectuum creaturarum possibileum essentiae sua conexum cum illis est: ergo nec Deum medium in quo cognoscendi creaturas posibles vllatenus sibi ipsi esse posse. Discursus est legitimus. Maior ipsissimum aduertatorum, in hoc primo modo, fundamentum, fuit modus ipse tuendi aduersam conclusionem primam. Minor probatur, ut saepe hic, & controu. 1. & controu. de Trinitate à nobis datur: Etenim quidquid Deo intrinsecum est summae, maiorisque longè est, imò infinitae maioris necessitate, quam possiblea creata, siue eorum possibilitas: atque, si aliquid Deo intrinsecum realiter transcendentaliter respectuum creaturarum possibileum esset, summae longèque, & infinitae maioris necessitate, quam creata possiblea, siue eorum possibilitas minime foret: ergo nil intrinsecum in Deo realiter transcendentaliter respectuum creaturarum possibileum, ipsive essentia, & entitate sua conexum est.

3. Maior huius etiam syllogismi ostensa à nobis ex instituto, & rationibus, & exemplis maiori necessitate, & certitudinis in veritate assensus fidei, quam in veritate conclusionis euidens ex necessariis principiis euidensibus, etiam per se notis, vel altero euidenti, altero de fide deductae: item ex maiori necessitate, & euidencia principiorum demonstrationis cuiusvis, quam Conclusionis ex ipsis demonstratae iuxta Aristotelicum prologium. Propter quod vnumquodque tale, & illud magis: aliique exemplis plurimis: quae idcirco otiosae in praesentiarum, superfluaeque repetentur: sicut, & responsio ad instantiam (cui contra maiorem huius constantiam in primis Complutenses memorati saepe recentiores si debeant) de veritate, quae maior vna quam alia esse nequit: id enim, quo id probatur, (nempe veritatem in indiuisibili, & prorsus adaequata conformitate iudicij cum vbiectio iudicatio consistere) instantiae debilitatem probat.

est enim ab indivisibili, & quod nec magis, nec minus proinde suscipit, ad id quod magis, & minus recipit, consequentiam ducere. Minor ex terminis & obvis exemplis mille patet: quod enim realiter transcendentaliter respectum alterius, ipsique essentia sua connexum est, altero deficiente, & illud deficere necesse est: etenim, ex eo, quod deficiente altero illud periret, huius cum altero realis inconnexio, ac negatio respectus transcendentalis realis ad alterum euidenter atque indubitato demonstratur: quare implicat realiter transcendentaliter respectuum alterius, ipsique essentia sua connexum, maioris constantia, & necessitatis esse quam illud.

4. Patet in actione transcendentaliter relata ad terminum, essentiaque sua illi connexa: quæ proinde absque suo termino, nequit consistere: ac subinde neque maioris necessitatis esse, quam ipsam. Patet secundò in modis omnibus realibus reum, quatuor modi sunt, realiter transcendentaliter respectibus, atque illis essentia sua connexis, & affinis, quique proinde rebus deficientibus consistere non possunt: igitur, & euidenter ratione, & apertissimis exemplis frequentibus innumeris minoris postremi syllogismi enunciat: nimirum, si aliquid Deo intrinsecum realiter transcendentaliter respectum creatorum possibilium, ipsique subinde essentia sua connexum esset, maioris necessitatis, quam creata possibilium, eorumve possibilitatis minime fore: unde inferretur coram, Vaquez nosse, & contra Suarez nostrum, aduersus opinionem Patrum acerrimum, repugnante simit cauda Deum quoque repugnatum, (cui Suarez præ sua pietate respondebat, rogans: ut in nobilitati macerata illusionem formaret, quam non facere non poterat: sicuti, neque has huius sententia Doctores possunt diffiteri: ergo repugnante, vel palce, vel cinipe, vel culice vna repugnaret Deus, excomandus sane culice ite semper mihi in Dei nostri obseruantiam vltus est, ne degustamus camelum.

5. Probatur secundo contra hunc primum modum conclusio. Admissio etiam Deum, siue omnipotentia, siue alterius cuiusvis diuini prædicati titulo creaturarum possibilium realiter transcendentaliter respectuum, ipsique que essentia sua connexum esse, non inde inferretur medium sibi ipsi esse, in quo possibilium creata cognoscatur: imò vero interteret non posse esse medium in quo possibilium cognoscatur creata. Probatur de ratione mediij, in quo aliud cognosci potest, omnino est, si præcognoscatur, siue prædicatur aliquomodo, atque ex eo sic præcognito, præuisione determinetur cognoscens ad alterius cognitionem, siue eadem, siue diuersa cognitione, de quo modo non disputo: ergo si cuiusmodi præcognitio respectu cognitionis alterius obiecti repugnet, repugnet etiam esse medium in quo illud alterum cognoscatur: consequentia est legitima. Antecedens est aduersariorum doctrina, & de se patet, id enim quod cognitum determinat cognitionem, siue ad cognitionem alterius necessarium præcedit præcognitum ad cognitionem: illius si enim non ita præcedit vero aliquo sensu, est eadem cognitione vtrumque simul necessarium cognoscatur, simul necessarium vtrumque cognoscatur, quin vnum in alio tanquam in medio cognoscatur: quare, est non posse non cognosci cum illo, non poterit cognosci in illo, ni huius cognitio, alterius cognitionem aliquomodo antecedit.

Quocirca valde decepti sunt Doctores, tum nostræ, tum aduersæ Conclusionis: qui ex necessitate simultaneæ cognitionis duplicis extremi alterum esse medium in quo alterum cognoscatur, & ad alterius cognitionem determinationem concordans admittunt; cum tamen ex eo non sit præcisè maior ratio cur vnum potius, quam alterum ad alterius cognitionem determinet, sitque medium, in quo alterum, & non è contra cognoscatur: & sane cum triplex sit modus cognoscendi plura, quorum nullum sine alio cognosci queat: nempe, vel cum alio, vel in alio, vel ex alio: & necessitas simultaneæ cognitionis vtriusque sit necessitas solum cognoscendi vnum cum alio, qui rationem mediij in quo aliud cognoscatur in sola necessitate simultaneæ cognitionis vtriusque absque præcedentia alterius cognitionis vnius, qua mens ad cognitionem alterius determinetur, necessitate cognoscendi simul vtrumque, seu vnum cum alio, sine cuius cognitione cognosci nequit, cum necessitate cognitionis vnius in alio celsè contendant, & sabinde vnius in alio, &

Christi. ip. de Origen. de Deo Pno. Tomus I.

vnius cum alio cognitiones, imò verò & cum his confundunt etiam cognitionem vnius ex alio: siquidem medium in quo, à medio ex quo alterum cognoscitur, quoad vim motiuam intentionalem vnius ad cognitionem alterius minime differunt, sed solum quoad diuersitatem cognitionum mediij, & cognitionis alterius obiecti ex medio illo deductæ, vt communiter putatur: quare nulla alia necessitas cognoscendi vnum in alio, vel ex alio admitti ab his potest, nisi vltra necessitatem cognoscendi simul vtrumque, præcedentia aliquis cognitionis alterius ad cognitionem illius, quod in ipso, tanquam in medio cognoscitur, admittatur, quam denique probat intentionalis motio mediij determinatis, vt cogniti, ad cognitionem alterius quod in illo cognoscitur: eademque est, vt diximus, in medio in quo, atque in medio ex quo alterum illud cognoscitur. Quæ obiecti possunt, diluam q. s. ceteri. vbi iterum hæc sensus, firmiusque stabiliam.

7. Eo igitur antecedenti, & legitimitate consequentiæ statutus pergit discursus in hunc modum cui repugnat præcognitio, siue aliquis præcedentia cognitionis ad cognitionem alterius, repugnat ratio mediij in quo cognoscatur illud alterum: atqui relatiuis omnibus, quæ talibus repugnat præcognitio siue præcedentia cognitionis vnius ad cognitionem alterius: ergo relatiuis, qua talibus repugnat ratio mediij in quo alterum cognoscatur. Minor (quæ sola probationem desiderat) suadetur: quia relatiua quæ talia debent necessarium simul cognosci, ac proinde simul non solum natura, sed & cognitione dicuntur esse ab Aristotele, & Philoophis: & ratio est: quia cum relationis, seu relatiui, quæ talis totum esse sit ad aliud esse, nequit eius esse cognosci, nisi ad aliud cognoscatur, quod absque alius cognitione, & fors præcognitione fieri nequit. Tum sic: sed in iis, quæ simul cognitione necessario sunt, repugnat vnius præcognitio, seu præcedentia cognitionis respectu cognitionis alterius: ergo relatiuis, qua talibus repugnat præcognitio siue præcedentia cognitionis respectu cognitionis alterius, nempe sui termini. Unde legitime inferitur respectum siue relationem realem transcendentalis Dei ad creaturas, eiusque cum ipsis connexionem intrinsecam primi modi doctoribus modo permissam, non euincere in Deo rationem mediij, in quo vel ipse, vel alius ipsum videns creata possibilium cognoscatur, sed oppositum potius concludere. Nempe eius respectus titulo mediij, in quo possibilium cognoscatur rationem Deo repugnare.

8. Ob hoc argumentum Soarius, oppositæ sententiæ cum primis Patronis, noluit eius veritatem à respectu transcendentali Dei ad creata possibilium pendere cum citato loco tom. 1. in 3. p. d. 27. sect. 1. §. secundus modus, ex quo potius oppositam sententiam euerri videbat. Sed dices: proloquium illud de relatiuis, quod scilicet necessarium simul cognitione sunt, non de relatiuis transcendentaliter, & entitatie ac essentia sua connexis, sed de relatiuis prædicamentaliter intelligi solum debere. Præuenit tamen solutionem Soarius loco vltimo citatus, (quem nobis familiares Murciani Recentiores satis docti, & ingeniosi imitantur) dicens: relatiua transcendentaliter, quoad modum cognitionis, relatiuorum prædicamentaliter naturam induere: id quod certissimum est: etenim, quoad respectum sui termini essentialis (vnde relatiuis prædicamentaliter, qua talibus, simultaneæ cognitionis necessitas obuenit) æquæ relatiua transcendentaliter relatiuis prædicamentaliter sunt: solumque in eo differunt, quod relatiua prædicamentaliter ex accidenti relata sunt; relatiua verò transcendentaliter non ex accidenti, sed entitate, & essentia sua sunt relata, & ad aliud; quare, sicut illa secundum relationis ipsius in suo esse constitutis accidens, simul esse, & cognosci cum suo termino necessario debent, neque, qua talia, prius suo termino esse, cognosciue possunt; ita transcendentaliter relata entitate, & essentia sua simul cum suo termino, in eo statu, quo eius transcendentalis respectus terminus est, esse cognosciue necessario debent, quin prius illo esse, cognosciue vquam valeant.

9. Dices tandem: argumentum hoc sophisma fallax inde conuinci: quod omne medium cognoscendi vnum in alio, vel ex alio nobis prorsus è medio tollat: etenim vis mediij omnis, in quo vel ex quo aliud à nobis cognoscatur, vtriusque connexioni vniue inicitur, & necessitate coexistentis

RTEGA
A. par
Vla

coexistentia, siue existentia simultanea extremorum, seu medij cum extremo, ita ut alterum siue altero esse repugnet: ex hoc autem rationem medij impediti, abolitiq; argumentum contendit, & probat, si quid probat. Verum respondetur facile primo: connexionem medij cum extremis, in qua vis tota inferendi syllogistica fundatur, & nititur, non esse connexionem realem, siue respectum transcendentem realem medij ad extrema, seu cum extremis, sed metaphysicam, seu logicam, rationisque totam: est enim connexio identitatis medij, & extremorum inter sese, connexio autem identitatis, realis connexio, aut respectus esse non potest; siquidem eisdem ad seipsum realis, ac non fictus, pureque rationis, esse nequit. Quod autem connexio terminorum, cui tota vis syllogistica ad inferendum vnum ex alio, tanquam medio connexionem identitatis extremorum sit, constet: quia in praemissis identitas extremorum cum medio asseritur, inde deducitur extremorum identitas in conclusione.

10. Fateri tamen oportet ex connexionem physica, & transcendentem respectus vnius ad aliud quandoque ad syllogismos propositionibus in materia necessaria conformandos connexionem identitatis extremorum cum medio, cui vis syllogistica proximè, & formaliter innititur, indagari à nobis, & deprehendi; atque eiusmodi connexionem physicam à nobis cognoscendam esse primò, ut inde connexionem illam identitatis extremorum venemur, ac deprehendamus: tuncque solum cognosci necessitatem simultaneae existentiae physicae, & realiter connexionem, siue realiter transcendentem respectuum; quia id solum nosse ad connexionem identitatis extremorum, quae formae, & virtuti illatiuae syllogisticae proximè & formaliter subterit, satis nobis est. An verò prima illa cognitio connexionem, realiterque respectuum alterius in altero tanquam medio à nobis habeatur parvi ad rem praesentem refert: quandoquidem à nobis ea per species alienas, & abstractiua cognitionem habetur, ex qua ad visionem, & intuitivam cognitionem, quam de se Deus, siuoque transcendentem reali respectu ad creatura possibiles physicaeque connexionis Dei cum illis, absque simultanea, ut minimum, naturae simultaneae, cognitione sui terminat, nempe possibilitatem creaturarum constare esse non posse: quare nec posse esse sibi ipsis mediati in quo illas cognoscat, ut proximo argumento ostendebamus.

11. An verò necessario simultanea de termino transcendentem reali sui respectus & physicae cognitionis, modo à nobis permittitur, cognitio, intuitiva, an abstractiua solum esse in Deo deberet: fortasse per contentis. Respondet quoque intuitivam in ea hypothese Dei de sui respectus, & connexionis termino, nempe creaturis possibilibus necessario fore: tum è Dei illas cognoscens perfectione in genere cognoscens summa, tum quia cum eas non cognosceret in se tanquam in medio, ut ostendimus argumento proximo, sed in ipsis cognosceret, unde abstractiua ac non intuitiva earum cognitio esset, non haberet. Denique an eo respectu reali transcendentem Dei ad creatura possibilium admisso (ex quo medium in quo ipsa cognoscantur cum intuitu Dei esse non potest, ob impossibilitatem praecedentem creaturarum possibilitatemque necessitatemque simultaneam, ut minimum simultaneam intuitibus intuitiva etiam foret, an sufficeret abstractiua, est non ex Deo, ut medio physico, sed aliunde habita? ad rem praesentem non facit alterutro modo respondeatur. Nec firmam aliquid pro altero determinatè asserendo nobis occurrit. Cum nec beatitudinis perfectio obiectorum aliorum à Deo abstractivam in ipsis cognitionem detrectet; neque opus videatur ad eius relationis, quae diversa entitativè à suo termino dubio procal esset, visionem terminura quoque videri, sed satis fore videatur, ut eumque simul cognoscat.

CERTAMEN III

Secundus modus dicendi affirmantem nostrae adversam sententiam independenter à respectu transcendentali Dei ad creaturas reicitur.

1. Secundus modus tuendi affirmantem, negatiuae nostrae adversam, independenter à respectu transcendentali Omnipotentiam ad creaturas possibiles ob eminentialem earum omnium continentiam, & representationem earum in Scientia & beneplacito diuino dicendum eisdem doctoribus est) sic impugno, de ratione medij in quo aliquid cognoscitur, est determinare intentionali suam motionem intellectus determinatè cognitione sui ad cognitionem alterius; sed quod indifferens est ad coexistentiam cum illo altero, vel eius negatione coniungatur, nequit determinatè intentionali suam motionem intellectus ad cognitionem alterius determinare, potiusquam oppositi: ergo, quod est ita indifferens nequit esse medium, in quo alterum determinatè praeter eius contradictorio cognoscatur. Tum si secl Omnipotentia absoluta, nec transcendentem respectiva creaturarum, neque ipsa inconnexa cum illis, est indifferens de se ad coexistentiam, siue, ut coniungatur cum creaturis possibilibus earumque possibilitate, vel cum earum impossibilitate, & repugnantia, est eas omnes eminenter continet: ergo ita absoluta ab illis, & inconnexa se ipsa omnipotentia, (& diuina alia) est eas omnes eminenter continet, nequit esse medium, in quo illas, earumque possibilitatem, praeter impossibilitate cognoscatur Deus. Difficilis est legitimus, ac, si praemissa veritate syllogismi constent, rem prorsus euincens: siquidem autem ad illationem postremam euidentis est: siquidem nihil aliud est Omnipotentiam, ab eis absolutam, neque eminenter continetem possibilia, ab eis absolutam, neque ipsa inconnexam transcendentem: cum eorum possibilitate esse, quam de se aequae entitativè sua esse indifferens, ut coexistat, siue coniungatur cum eorum possibilitate, vel cum eorum impossibilitate, & repugnantia: atque eis omnibus implicantibus aequae, eandemque permittantur, quae modo non implicantibus permanent.

2. Maior syllogismi primi est medij, in quo aliud cognoscitur, definitio. Minor autem, me, & alius etiam iudicibus euidentis: etenim, est à principio indifferens possit esse libera determinatio, determinatè ad vnum potius, quam ad eius oppositum, ut patet in Dei, & creati arbitrij liberis determinationibus proximè à principio indifferens conceptis, & exercicis; est à principio naturali, naturaliterque, ac non liberè se determinanti, si indifferens ad vtrumque de se, naturaeque, & entitativè sua sit, nequit ad alterum extremum potius, quam ad eius oppositum determinatio procedere: siue realiter, siue intentionaliter actiuum, vel motiuum principium illud sit: motus nimirum in naturaliter, ac non liberè actiuus, vel motus principis determinatio exercicij, & motionis in actu secundo ex determinatione principij in actu primo ad vnum determinatè praeter alio exercitium & motionem in actu secundo debet prononari; ut propterea statum principium, & dignitas apud Philosophos sit naturam (id est naturaliter agentia naturaliter operantia, vel operantia) determinatam esse ad vnum: secundo ex rebus omnibus non conuenit entitativè, seu entitativè sua cum aliis, sed ab illis se ipsa absolutis; quae idcirco media, in quibus alia illa cognoscantur esse nequeant fin, aliam cedo nobis causam, cur symia in quo physicae cognoscatur, aut ego, in quo cognoscatur Alexander Papa Septimus, media esse non possumus, nisi, quod natura, & entitativè nostra illam ad physicae existantiam, eiusve negationem; ego verò ad negationem, vel existentiam Alexandri septimi indifferens sumus, & cum alterutro coniungibiles.

3. Probatum inde negatiua sententia secundo: quia